

התחדשו סודות עליונים של התורה בעשר אמירות, וגזרות וענשים, ומצוות עליונות, שכשמגיעים לפרשה הזו היו שמחים.

אמר רבי אבא, מה הטעם שפרשת עריות ופרשת קדשים תהיו סמוכות זו לזו? אלא כף למדנו, כל מי שנשמר מן העריות הללו, ודאי שנעשה בקדשה. וכל שפן אם מתקדש בקדשת רבוננו, והרי העירו החברים.

מתי היא עונתם של כלם שיתקדש אדם? בא ראה, מי שרוצה להתקדש ברצון רבוננו, אל ישמש אלא מחצות הלילה ואילף, או בחצות הלילה. שהרי באותה השעה הקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, והקדשה העליונה מתעוררת, ואז השעה להתקדש. זה לשאר בני האדם, תלמידי חכמים שיודעים את דרכי התורה, בחצות הלילה שעתם לעמד ולעסק בתורה, להזדווג עם כנסת ישראל, לשבח את השם הקדוש, את המלך הקדוש.

בר"י שבת, שנמצא הרצון של הכל, הזווג שלהם באותה שעה להוציא את רצוננו של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, כמו שנאמר שכתוב, (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. ואלה נקראים קדושים, שכתוב קדשים תהיו פי קדוש אני ה'. וכתוב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו. רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ. בא ראה, בכל עמי העולם לא רצה הקדוש ברוך הוא בהם, פרט לישראל בלבדם,

ואעטר לון בכמה

בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא, בעשר אמירן, וגזרין ועונשין, ופקודין עלאין, דכד מטאן חברייהא לפרשתא דא, הוו חדאן.

אמר רבי אבא, מאי טעמא פרשתא דעריות, ופרשתא דקדושים תהיו, סמוכין דא לדא. אלא הכי תאנא, כל מאן דאסתמר מאלין עריין, בקדושה אתעביד ודאי. וכל שפן אי אתקדש בקדושה דמאריה. והא אתערו חברייהא.

אימתי עונתן דכלא, לאתקדש בר נש. תא חזי, מאן דבעי לאתקדשא ברעותא דמאריה, לא לישמש אלא מפלגות ליליא ואילף, או בפלגות ליליא. דהא בההיא שעתא, קדשא בריך הוא אשתכח בגנתא דעדן, וקדושה עלאה אתער, וכדין שעתא היא לאתקדשא. האי לשאר בני נשא, תלמידי חכמים דידיעין אורחוי דאורייתא, בפלגות ליליא שעתא דלהון למיקם למלעי באורייתא, לאזדווגא בכנסת ישראל, לשבחא לשמא קדישא, למלכא קדישא.

בר"י דשבתא, דרעותא דכלא אשתכח, זווגא דלהון בההיא שעתא. לאפקא רעותא דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, כמה דאתמר דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. ואלין אקרון קדישין, דכתיב קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. וכתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קדשא בריך הוא, בר פישראל בלחודייהו, ועבד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד בשמיה. ואעטר לון בכמה

עֲטָרִין, וְכַמָּה פְּקוּדֵינִי, לְאַתְעֲטָרָא בְּהוּ. וְעַל דָּא תְּפִלִּין דְּרִישָׁא וְתְּפִלִּין דְּדְרוּעָא, לְאַתְעֲטָרָא בְּהוּ בַר נָשׁ פְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא. וְלֹא שְׂתַפְּחָא חַד שְׁלִים בְּכֻלָּא.

וּבְהִיא שַׁעְתָּא דְאַתְעֲטָר בְּהוּ בַר נָשׁ, וְאַתְקַדֵּשׁ בְּהוּ, אֲתַעְבִּיד שְׁלִים, וְאַקְרִי אֶחָד, דְּאֶחָד לֹא אֶקְרִי אֲלֵא כַד אֵיהוּ שְׁלִים. וּמֵאַן דְּפָגִים, לֹא אֶקְרִי אֶחָד. וְעַל דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי אֶחָד, בְּשְׁלִימוֹ דְכֻלָּא, בְּשְׁלִימוֹ דְאַבְהוֹן, בְּשְׁלִימוֹ דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. בְּגִין כֶּף יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אֶקְרוּן אֶחָד. דְּכַד בַר נָשׁ אֲנַח תְּפִלִּין, וְאַתְחַפֵּי בְּכַסּוּיָא דְמַצּוֹה, כְּדִין אֲתַעֲטָר בְּעֲטָרִין קְדִישִׁין פְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְאַקְרִי אֶחָד.

וּבְגִינֵי כֶּף, לִיתִי אֶחָד, וְיִשְׁתַּדַּל בְּאֶחָד. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאֵיהוּ אֶחָד, יִשְׁתַּדַּל בְּאֶחָד. דְּהָא לִית מְלָכָא מְשַׁתַּדַּל, אֲלֵא כַּמֵּאֵי דְאַתְחַזִּי לִיהּ. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, (אִיּוֹב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיכְּנוּ, לֹא שְׂאֲרֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלֹא אֲשַׁתְּכַח אֲלֵא בְּאֶחָד. בְּאֶחָד, אֶחָד מִיבְעֵי לִיהּ אֲלֵא כַּמֵּאֵן דְאַתְתַּקֵּן בְּקְדוּשָׁא עַלְמָה לְמַהוּי חַד. כְּדִין הוּא שְׂרִיא בְּאֶחָד, וְלֹא בְּאַתְרַּא אַחְרָא. וְאִימְתִי אֶקְרִי בַר נָשׁ אֶחָד. בְּשַׁעְתָּא דְאַשְׁתְּכַח דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְאַתְקַדֵּשׁ בְּקְדוּשָׁה (פ"א

בְּעֲטָרִין) עַלְמָה, וְאַתְכּוּוֹן לְאַתְקַדֵּשׁ. וְתַא חֲזִי, בְּזַמְנָא (דף פ"א ע"ב) דְאַשְׁתְּכַח בַר נָשׁ בְּזוּוּגָא חַד דְּכַר וְנוֹקְבָא, וְאַתְכּוּוֹן לְאַתְקַדֵּשׁ פְּדָקָא יְאוּת. כְּדִין הוּא שְׁלִים, וְאַקְרִי אֶחָד בְּלֹא פְּגִימוֹ.

בְּגִינֵי כֶּף, בְּעֵי בַר נָשׁ לְמַחְדֵי לְאַתְתִּיהּ בְּהִיא שַׁעְתָּא, לְזַמְנָא לֵה בְּרַעוּתָא חַדָּא עַמִּיהּ. וְיִתְכּוּוֹנוּן תְּרוּוִייהוּ כְּחַד לְהִיא מְלָה. וְכַד מְשַׁתְּפַחֵי תְרוּוִייהוּ כְּחַד, כְּדִין כֻּלָּא חַד בְּנַפְשָׁא שְׁנִיהֶם כְּאֶחָד, אֲזִי הַכֵּל אֶחָד בְּנַפְשׁ וּבְגוּף. בְּנַפְשׁ - לְהַדְּבַק

וְעֲשֵׂה אוֹתָם עִם יַחֲיד בְּעוֹלָם, וְקַרְא לְהֶם גּוֹי אֶחָד כְּשֵׁמוֹ, וְעֲטָר אוֹתָם בְּכַמָּה עֲטָרוֹת וְכַמָּה מַצּוֹת לְהַתְעַטֵּר בְּהֶן. וְעַל כֵּן תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ וְתְּפִלִּין שֶׁל זְרוּעַ שִׁיתְעַטֵּר בְּהֶן בְּן אָדָם כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹהֲמַצָּא אֶחָד שְׁלָם בְּכֻלָּא.

וּבְאוֹתָהּ שַׁעֲהָ שְׂמַתְעַטֵּר בְּהֶן אָדָם וּמְתַקְדֵּשׁ בְּהֶן, נַעֲשֵׂה שְׁלָם וְנִקְרָא אֶחָד, שְׁלֵא נִקְרָא אֶחָד אֲלֵא כְּשֵׁהוּא שְׁלָם. וּמִי שְׂפָגוּם, לֹא נִקְרָא אֶחָד. וְעַל כֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא אֶחָד - בְּשְׁלֵמוֹת הַכֵּל, בְּשְׁלֵמוֹת הָאֲבוֹת, בְּשְׁלֵמוֹת שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מִשּׁוּם כֶּף יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה נִקְרָאִים אֶחָד. שְׂפָאֲשֵׁר מְנִיחַ אָדָם תְּפִלִּין וּמְתַכְּסֶה בְּכַסּוּיָא שֶׁל מַצּוֹה, אֲזִי הוּא מְתַעַטֵּר בְּעֲטָרוֹת קְדוּשׁוֹת כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, וְנִקְרָא אֶחָד.

וּמִשּׁוּם כֶּף, יָבֵא אֶחָד וְיִשְׁתַּדַּל עִם אֶחָד. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֶחָד יִשְׁתַּדַּל עִם אֶחָד, שְׁתֵּרִי אֵין מְלָךְ מְשַׁתַּדַּל אֲלֵא בְּמַה שְׂרֵאוּי לוֹ. וּמִשּׁוּם כֶּף כְּתוּב, וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיכְּנוּ, אֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹרָה וְלֹא נִמְצָא אֲלֵא בְּאֶחָד. בְּאֶחָד? ! אֶחָד צְרִיךְ לְהִיּוֹת! אֲלֵא כְּמִי שְׂמַתְתַּקֵּן בְּקְדוּשָׁה עַלְיוֹנָה לְהִיּוֹת אֶחָד, אֲזִי הוּא שׁוֹרָה בְּאֶחָד, וְלֹא בְּמִקּוּם אַחֵר.

וּמְתִי נִקְרָא אָדָם אֶחָד? בְּשַׁעֲהָ שְׂנַמְצָא זְכָר וְנִקְבָּה, וּמְתַקְדֵּשׁ בְּקְדוּשָׁה (בְּעֲטָרָה) עַלְיוֹנָה, וּמְתַכּוּוֹן לְהַתְקַדֵּשׁ. וּבֵא רְאֵה, בְּזַמֵּן שְׂנַמְצָא אָדָם בְּזוּוּג אֶחָד זְכָר וְנִקְבָּה וּמְתַכּוּוֹן לְהַתְקַדֵּשׁ כְּרֵאוּי, אֲזִי הוּא שְׁלָם, וְנִקְרָא אֶחָד בְּלֵי פְּגָם.

מִשּׁוּם כֶּף צְרִיךְ אָדָם לְשַׁמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהָ, לְזַמֵּן אוֹתָהּ בְּרַצוֹן אֶחָד עִמּוֹ. וְיִתְכּוּוֹנוּ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד לְאוֹתוֹ הַדְּכָר. וּכְשֶׁנִּמְצָאִים זֶה בְּזֶה בְּרַצוֹן אֶחָד. וּבְגוּף - כְּמוֹ

ובגופא. בנפשא: לאדבקה דא בדא ברעותא חדא. ובגופא: כמה דאוליפנא דבר נש דלא נסיב, הוא כמאן דאתפליג, וכד מתחברין דבר ונוקבא, כדין אתעבידו חד גופא. אשתכח דאינהו חד נפשא, וחד גופא, ואקרי בר נש אחד. כדין קדשא כריף הוא שארי באחד, ואפקיד רוחא דקדושה בההוא אחד.

ואלין אקרון בנין דקודשא כריף הוא, כמה דאתמר. ובגיני כף קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. ופאין אינון ישראל דלא אוקים מלה דא באתר אחרא, אלא ביה ממש, דכתיב פי קדוש אני יי'. בגין לאתדבקה ביה, ולא באחרא. ועל דא קדושים תהיו כי קדוש אני יי' אלהיכם.

איש אמו ואביו תיראו וגו'. (ויקרא יט) הא תנינן, דפרשתא דא כללא דאורייתא. מקיש דחילו דאבא ואימא לשבתותי. אלא אמר רבי יוסי, כללא חד, מאן דדחיל מהאי, נטיר להאי. איש אמו, אקדים אמו לאביו בדחילו מאי טעמא. כמה דאוקמוה. אבל

שלמדנו שאדם שלא נשא הוא כמי שנחלק, וכשמתחברים זכר ונקבה, אז נעשים גוף אחד. נמצא שהם נפש אחת וגוף אחד, ונקרא אדם אחד. אז הקדוש ברוך הוא שורה באחד, ומפקיד רוח של קדשה באותו אחד.

ואלו נקראים בנין של הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר. ומשום כף קדשים תהיו כי קדוש אני ה'. אשריהם ישראל שלא באר הדבר הזה במקום אחר, אלא בו ממש, שפתוב פי קדוש אני ה', כדי להדבק בו ולא באחר. ועל כן קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. איש אמו ואביו תיראו וגו'. הרי שנינו שפרשה זו היא הפלל של התורה. מקיש יראת אב ואם לשבתותי. אלא אמר רבי יוסי, הפל אחד. מי שירא מזה, שומר את זה. איש אמו, מה הטעם הקדים אמו לאביו ביראה? כמו שבארוה. אבל האם שאין רשות בידיה כל כף כמו אביו, (אבל בא ראה, אמו – זו כנסת ישראל, ומשום שבה שורה היראה והיא נקראת יראת ה') הקדים את יראתה.

רבי יצחק אמר, מה פתוב למעלה? קדשים תהיו. בא אדם להתקדש עם אשתו כאחד, ממי הוא יותר שבח באותה קדשה? הנה אומר מהנקבה. משום כף איש אמו ואביו תיראו.

רבי יהודה אמר, איש אמו ואביו תיראו, כגון זה (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. ובמקום אחר הקדים שמים לארץ. אלא להראות ששניהם כאחד נעשו. אף כאן הקדים אם לאב, ובמקום אחר הקדים אב לאם, להראות ששניהם כאחד השתדלו בו.

אימא דלית רשו בידהא כל כף פאביו (ס"א אבל תא חוי אמו דא כנסת ישראל ובנין דבה שריא יראת ויחי יראת ה' אתקרי) אקדים דחילו דילה.

רבי יצחק אמר, מה כתיב לעילא, קדושים תהיו. אתי בר נש לאתקדשא באתתיה כחד. ממאן הוא שבחא יתיר בההיא קדשה. הוי אימא מנוקבא. בגין כף איש אמו ואביו תיראו.

רבי יהודה אמר, איש אמו ואביו תיראו, פהאי גוונא, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ובאתר אחרא, אקדים שמים לארץ. אלא לאחזאה דתרווייהו כחדא אתעבידו. אוף הכא אקדים אימא לאבא, ובאתר אחרא אקדים אבא לאימא, לאחזאה דתרווייהו כחדא אשתדלו ביה.

וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא, וְכֹלָא כַחֲדָא אֲתַקְלוּ בְּמִתְקֵלָא חַד. דְּכַתִּיב, (שמות לא) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, וְכַתִּיב (שמות כ) זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֲלֵא חַד לְאַבָּא, וְחַד לְאִימָא. פְּתִיב הֲכָא אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ. וְכַתִּיב הָתָם (ויקרא כו) אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מְקַדְּשֵׁי. (דף פ"ב ע"א) כְּמַשְׁמַעוּ. תּוּ מְקַדְּשֵׁי אֵלִין אֵינּוֹן דְּמְקַדְּשֵׁי גְרַמְיֵיהוּ בְּהֵיא שְׁעֵתָא. כְּגוּוֹנָא דָּא, (יחזקאל ט) וּמְמַקְדְּשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תִּקְרִי מְמַקְדְּשֵׁי, אֲלֵא מְמַקְדְּשֵׁי. מַה לְהֵלֵן מְמַקְדְּשֵׁי, אַף כָּאֵן מְמַקְדְּשֵׁי, דְּאֵינּוֹן אַבָּא וְאִימָא.

אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ. (ויקרא יט) רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, פְּתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיָי' וְגו'. זָכַאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּמִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, (אינון וְלֹא אִמְרִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת) וּבְגִין דְּאֵינּוֹן מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, כֹּלָא אֲתַדְּבִקוּ כַחֲדָא דָּא בְּדָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ מְקַדְּשׁ לְתַתָּא, כְּגוֹן חֲבַרְיָא דְּמְקַדְּשֵׁי גְרַמְיֵיהוּ מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת, בְּשַׁעֲתָא דְּזוּוּגָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח, דְּהָא בְּהֵיא שְׁעֵתָא רַעוּא אֲשַׁתְּכַח, וּבִרְכַתָּא אֲזִדְּמַנַּת. כְּדִין מִתְדַבְּקִין כְּלָהוּ כַחֲדָא, נִפְשָׁא דְשַׁבָּת, וְגוּפָא דְאֲזִדְּמַן בְּשַׁבָּת. וְעַל דָּא פְּתִיב, אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ, דְּאֵינּוֹן זּוּוּגָא חַד בְּגוּפָא, בְּהֵיא שְׁעֵתָא דְּאֲתַקְדְּשָׁא.

השלמה מהחשממות (סימן ב)

שְׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, הֵהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נְאָמַר דְּכַתִּיב, אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ, מָאי נִיהוּ מִדָּה שְׁבִיעִית הָיִי אִמְרָא זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא. וּמָאי טַעְמָא אָמַר שַׁבְּתוֹתֵי וְלֹא אָמַר שַׁבָּתֵי.

וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ. זֶה שְׁקוּל לְזֶה, וְהַכֹּל כְּאֶחָד נִשְׁקָל בְּמִשְׁקָל אֶחָד, שְׁפָתוּב (שמות לה) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, וְכַתוּב (ויקרא כו) זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֲלֵא אֶחָד לְאַב, וְאֶחָד לְאִם. כְּתוּב כָּאֵן, אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ. וְכַתוּב שָׁם, אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מְקַדְּשֵׁי? כְּמַשְׁמַעוּ. עוֹד מְקַדְּשֵׁי - אֵלוּ אוֹתָם שְׁמַקְדְּשִׁים עֲצָמָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. כְּמוֹ זֶה, (יחזקאל ט) וּמְמַקְדְּשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תִּקְרִי מְמַקְדְּשֵׁי אֲלֵא מְמַקְדְּשֵׁי. מַה לְמַעַלָּה מְמַקְדְּשֵׁי, אַף כָּאֵן מְמַקְדְּשֵׁי, שְׁהֵם הָאֵב וְהָאִם.

אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' וְגו'. אֲשַׁרְיֵהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁנִדְבָקִים בּוֹ בְּקוּדְשׁ בְּרוּף הוּא, (הם וְלֹא אִמְרוּת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת) וּמִשׁוּם שְׁנִדְבָקִים בּוֹ בְּקוּדְשׁ בְּרוּף הוּא, כֹּלָם נִדְבָקִים כְּאֶחָד זֶה עִם זֶה.

בֵּא רָאָה, בְּשַׁעֲתָא שְׁאֲדָם מְקַדְּשׁ לְמַטָּה, כְּמוֹ הַחֲבָרִים שְׁמַקְדְּשִׁים אֵת עֲצָמָם מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת, בְּשַׁעֲתָא שְׁהַזּוּג הַעֲלִיּוֹן נִמְצָא, שְׁהַרִי בְּאוֹתָהּ הַשְׁעָה נִמְצָא הַרְצוֹן וְהַבְּרָכָה מְזִדְּמַנַּת, אֲזִי כֹלָם נִדְבָקִים כְּאֶחָד - הַנֶּפֶשׁ שֶׁל שַׁבָּת, וְהַגּוּף שְׁמִזְדְּמַן בְּשַׁבָּת. וְעַל זֶה כְּתוּב אִישׁ אַמּוּ וְאַבּוּ תִירָאוּ, שְׁהֵם זּוּוּג אֶחָד בְּגוּף בְּאוֹתָהּ הַשְׁעָה לְהַתְקַדְּשׁ.

השלמה מההשמטות סימן ב'

שְׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, הֵהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נְאָמַר, שְׁפָתוּב אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ. מַה זֶה מִדָּה שְׁבִיעִית? הֲוֵה אִמְרָא, זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא. וְמַה הַטַּעַם אָמַר שַׁבְּתוֹתֵי וְלֹא אָמַר שַׁבָּתֵי?